

Tiranul și cei doi fii ai săi

Florianruse

«Când pacea nu-ți dă pace, îmbie-i c-un război
pe cei ce cred că face să cadă drept eroi.
Pe ceilalți, "mai isteții", obligă-i în vrun fel
să nu-și lase confrății singuri în plin măcel.»

Frumos! - îi spuse tatăl, fiului cel mare,
gândind: bătrânu-i dascăl o să mă omoare...
Fără chef, se-ntoarse-apoi către cel mic care
dădea semne, neplăcut, pacificatoare:

Dar tu? Ia spune-mi, astăzi, ce ai mai învățat?
Vreun mod de-a trezi vrajba? Vreo pildă de urmat?
- Nimic de genul ăsta - am avut chimie!
Ce să spun? Te-ar dezgusta! - Nu-i chiar poezie...

Totuși, ce a zis "Sun Tzu" (privi spre frate-său)
mă îndeamnă-a adnota: unu - e gingaș, zău!
Doi - pacea și războiul, n-aduc oare-a iubiți
pe care nenorocul îi ține despărțiți?

Parcă între ei chiar vezi oamenii - liantul
sau catalizatorul când se sare calul...
Trei - tot glumind, ...
(Ce-am vrut și ce-am avut, mocnea ta-su...) - Basta!
(Ptui! Cu cin' te-o fi făcut și maică-ta asta?)